

Siska had Jan Bal niet meer ontmoet... wel iemand anders... haar geliefde Andries.

Heist bezat geen braver inwoner dan Vroonen, die zo liefdevol voor zijn moeder zorgde.

En als hij 's Zondags met Siska wandelde, zeiden de dorpelingen: « Een schoon paar! ».

Ja, menig meisje benijdde de dienstmeid der Beerselschrans, en zou niet « neen » geantwoord hebben als Vroonen haar gevraagd had.

Nabij Heist ontmoette Siska haar verloofde.

— 't Geluk dient me! riep de jongeling vrolijk uit. En omkijkende, of er geen getuigen waren, nam hij vlug het lief gelaat tussen zijn handen en kuste het.

Gij stouterik... zó op straat! berispte het meisje, maar gaf de zoen toch met klank terug

De verloofden keken verschrikt op...

— Wie schreeuwde daar?

— Een kraai! gekte Andries.

— Een zwarte vogel! zei het meisje angstig...

— Zijt ge bang van kraaien?..

— 't Zijn akelige vogels... die weinig goeds voorspellen.

— O gij dwaas duifke! De bomen zijn hier vergeven van kraaien... er moesten dan wel iedere dag rampen gebeuren te Heist.

— Maar ze schreeuwde zó toen ik u kuste...

— Ge hebt al die bijgelovige gedachten zeker van uw baas overgenomen... Maar laat ons over wat anders preken... Gij gaat naar Heist, natuurlijk!

— Ja. En gij?

— Ik moet naar Putte. Hebt ge veel tijd?

— Ik moet voor de donker thuis zijn...

— Als ge alleen zijt, ja... En dat is voorzichtig, want de binders zijn stout. Eergisteren avond hebben enige bandieten een huifkar aangehouden te Licht-aart en de voerman half dood geslagen.

— Zwijg toch!... En gij Andries, die altijd zo laat op weg zijt! sprak het meisje angstig.

— Neen, ik ben altijd vroeg thuis tegenwoordig. Hoor eens, 'k zal mij haasten en tegen de avond te Heist terug zijn. Wacht op mij!

— Maar 't mag niet laat worden!

— Neen, neen, ik zal mij haasten en u tot de hoeve brengen.

Zó werd er dus afgesproken, waarna de geliefden scheidden.

Siska meende, dat ze weer een kraai vervaarlijk hoorde krijsen... en bevend sloeg ze een kruisteken.

't Was reeds duister en nog zat het meisje bij de weduwe Vroonen te wachten op haar verloofde, die vertoefde te komen.

— Ik durf niet langer blijven, zei Siska.

— Kind, nu zult ge toch niet alleen meer gaan!

— Ik moet wel, moeder! De baas zal ontevreden zijn; wie zal er de koeien melken en 't veevoeder koken? Nu ik op trouwen sta, wil ik niet nalatig schij-

BAKELANDT

De
gezant

www.bakelandt.nl

nen... Ze zouden op de hoeve wel denken, dat ik de zaken niet meer behartig, omdat ik toch wegga.

— Andries zal onmiddellijk komen, hernam de vriendelijke vrouw, op wier gelaat de goedheid te lezen lag.

— Maar 't wordt laat, moeder! Neen, ik mag niet langer blijven, waarlijk niet!

En Siska stond op om te vertrekken.

— Kind, zó alleen... neen, ge moogt niet. Gisteren avond zijn de binders tot in 't dorp geweest. Wij hoorden hier de geweren knallen. Wat er op de Pijpelheide omgaat, weet ik niet. Men zegt, dat er veel schelmen uit andere streken overgekomen zijn. En gij zoudt alleen langs die gevaarlijke weg gaan! Wacht, tot Andries komt!

— Ik mag niet meer!

En om alle tegenspraak verder te vermijden, kuste Siska de weduwe hartelijk en snelde de deur uit.

Ze hoopte haar geliefde nog te ontmoeten.

Spoedig was het meisje buiten 't dorp. Haastig daalde ze de berg af.

Er kloeg een ruwe wind in de kale bomen en rende vervaarlijk over het land. Bijwijlen stootte hij geweldig 'n een hoop dorre bladeren, die tegen een helling of in een greppel lagen en danste met hen in een wilden rondedraai.

Siska's kloefkens klepperden op de keien en ook van dit gerucht dat ze zelf verwekte schrok ze.

Ze zag Andries niet! Waar bleef hij?

Opgehouden door zijn zaken!

Of? maar neen, neen, daaraan mocht ze niet denken! Wie zou een nederige jongen last aandoen, iemand die weinig geld op zak had!

En toch, de binders waren zo stout!

Siska liep half, stapte dan weer, hijgend, met bonzend hart. Neen ze had niet zo lang mogen talmen.

Ha! daar lag reeds het dorpje Beersel!

Schuw wendde het meisje 't hoofd naar de berg, waarop 't zwarte mastwoud zich verhief, en waaruit zoveel donkere stemmen huilden, die de maagd angstig 't hart in de keel deden kloppen.

Nu kwam 't gevaarlijkst, 't eenzaamst eind van de weg

Zwierf Jan Bal daar nog rond? Wachtte hij haar op?

Welke vreselijke woorden had de landloper die middag gesproken! Niemand dan hij zou haar bezitten.

Siska gruwde! Zij in de macht van die schurk!

Dan kwam er weer een ontzettende angst over haar. Zo Jan Bal haar verloofde eens opgewacht en aangevallen had! Waarom toch was Andries niet gekomen! Voor haar zou hij immers alles gedaan hebben, op een wilde draf van Putte naar Heist gerend zijn!

Siska dacht aan Jan Bal en de gestalte van de booswicht scheen haar toe te springen uit iederen hoek, uit elke boom en struik van de weg.

Daar naderde zij 't pad, dat, tussen twee hagen naar de Beerselschrans voerde.

Stil lag de met wallen omwaterde hoeve daar... Van verre wenkte Siska

BAKELANDT

DE GEZANT

't licht uit de keuken reeds toe en zag ze de lantaarn van den over- en weerlopende knecht.

Plots slaakte Siska een gil!!

Van achter de haag sprong een man op haar af.

Siska gilde weer.

Jan Bal!

Hij stak de handen uit... Het meisje voelde zijn adem.

Bijna bezwijmde zij. Andries' beeld verscheen vóór haar geest.

En 't scheen of een bovennatuurlijke kracht het meisje bezielde... Ze stootte de schurk van zich af... het monster dat haar belaagde... Dan snelde ze heen!

Maar de binder volgde haar.

De afstand was klein nog... toch nog groot genoeg, om de rover toe te laten zijn prooi te grijpen.

Siska hoorde zijn stappen... Ze hoorde hem hijgen van boze hartstocht...

Als een hinde schoot ze voort... Haar kloefjes klonken met korte, maar luide snakjes over de brug. Zij vloog de keuken in en sloot bliksemsnel achter zich de deur.

Toen viel ze schreiend op een stoel neer.

Iedereen in huis sprong op.

— Wat is er gaande, Siska! Wat gebeurt er! 'Vat overkomt u! waren de kreten, waarmede men haar ontving.

— Grendelt de deur! Rap, rap! sluit de poort ook! kreet het meisje. Er zweeft slecht volk rond!

En nu vertelde ze alles.

De boerin schudde 't hoofd.

— Jan Bal loert op u, kind, anders is 't niets, maar 't is erg genoeg! zei ze.

— Neen, oazin, Jan Bal ligt daar niet alleen voor mij. Ik gevoel het in mijn hart... er zal iets gebeuren... Men bespiedt de Beerselschrans, men zal haar overvallen en uitplunderen. Baas, neem maatregelen!

Nu werd er op de gegrendelde deur geklopt.

— Wie daar? vroeg Van der Auwera.

— Ik, Dries! klonk het antwoord. Baas, de hond ligt dood voor zijn kot!

— Dood! klonk de algemene kreet.

— Zo dood als een pier, hernam de knecht, binnentredend. Ik dacht al, wat is de hond stil... nu begrijp ik het. 't Arme beest ligt met zijn poten omhoog.

Allen bezagen elkander met de onrust die alleen in uren van gevaar in de ogen glanst.

— Maar hebt ge iets aan 't dier bemerkt, vandaag? vroeg de boer verwonderd. Ik niet!

Ik evenmin zei Dries. Om vier uur gaf ik hem nog brood en als naar gewoonte had hij het in een hap binnen. Een half uur later tikte hij mijn hand...

— Die leurder heeft lang bij 't hek gestaan, vertelde de boerin.

— Ah, nu gaat mij een licht op! riep Dries. Die kerel zal vergift gegeven hebben...

Vergift, herhaalde Van der Auwera. Maar vergift werkt snel...

— Niet altijd, baas. De rovers zullen langzaam werkend vergif gebruiken. Cartouche is een slimme kerel, die van alles op de hoogte is! Die leurder zal

PHIL LUTHEMANS

BAKELANDT

wel weten aan welke ziekte de hond gestorven is.

— Wij moeten deuren en vensters goed grendelen zei de landbouwer. Mochten de rovers komen, dan zullen ze hier niet gemakkelijk binnen geraken. We zijn gewaarschuwd.

— Laat ze maar komen! snoefde Dries. Ik ben soldaat geweest bij de Oostenrijkers, en ik schiet al dat gespuis om. ver 'k Zal straks de twee geweren daar boven de schouw eens nazien.

— Ze zijn in orde, verzekerde de baas, die echter weinig vertrouwen stelde in de moed van zijn boffenden knecht.

— En geladen, baas?

— Ja. Ik heb nog kogels in de kas.

— Opperbest! Laat ze maar komen naar de Beerselschrans! Ik vrees zelfs Cartouche niet, al lijkt hij op zijn klein, mager paar wel een losgelaten duivel.

De schone Siska dacht aan haar verloofde. Jan Bai was hier geweest en dus niet op de weg, die Vroonen volgen moest. Zeker was deze opgehouden door zijn zaken.

Het meisje was intussen wat bijgekomen en luisterde nu angstig toe. Ze zag naar de brave boer, naar de goede bazin, naar de drie dochters, die haar, arme wees, als een zuster behandeld hadden.

Zij behoorde tot het huisgezin, had er veel vreugde gesmaakt en moest nu ook de droefheid delen.

Siska kreeg meer moed en schoof bij aan tafel waarop de bazin en de dochters 't avondmaal gereed zetten.

Men moest het voedsel echter met een krop in de keel jagen.

Ten slotte gingen allen naar bed. 't Huis was goed gesloten, meer vermocht men nu niet. Hulp halen in 't dorp, was onmogelijk. De hoeve werd zeker bespied en was omringd door binders, als deze een aanval in de zin hadden.

En wie van 't gezin het waagde nog naar buiten te gaan, snelde de dood tegemoet. De slaap bleef weg.

DE INNEMING DER BEERSELSCHRANS

Al heerste thans de diepste stilte in de woning der Beerselschrans, toch sliep niemand. Allen verwachtten de aanval der binders.

Eensklaps liet zich een langgerekt geschreeuw horen als van een jankende reuzenkat.

De boerin rees angstig overeind.

— Man, hoort ge dat! fluisterde ze.

— Ach, vrouw, 't is een kat... als ge bang zijt, hoort ge altijd iets verdachts, antwoordde Van der Auwera, maar zijn stem beefde van vrees. En ook hij richtte zich op, om beter te luisteren.

En ook de dochters en Siska en de knechten waren klaar wakker, want allen hadden de zonderlinge kreet vernomen.

Maar 't bleef stil dan tot opeens een zware bons het ganse huis deed sidderen... Een twee bons volgde en dan een geweldige slag als van knetterend hout.

THE FIRST EDITION OF THE
HISTORY OF THE
BAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955